

[Eva Møller]

ten i dag har lyst til at medvirke til en finansiering, skal det ikke skorte på velvillighed fra regeringspartiernes side.

Når vi taler om at skabe yderligere uddannelsespladser, lægger vi vægt på, at de pladser, vi skaber, de uddannelsespladser, vi opretter, giver udsigt til, at der er beskæftigelse at få senere hen. Vi mener ikke, at der er fremtid i at uddanne til arbejdsløshed.

Jeg siger udtrykkelig, at der skal være udsigt til beskæftigelse. Vi har ikke planer om at styre så stramt, så vi ikke godt kan få en vis arbejdsløshed. Vi tror ikke på, at man kan spå så præcist om fremtiden.

Vi tror heller ikke på, at vi nogen sinde vil nå frem til den situation, at der aldrig vil være afviste.

Undervisningsministeren nævnte selv – og det vil jeg da gerne gentage – de kommende studerende, som har meget få uddannelsesønsker, og som det derfor ikke kan lykkes os at skaffe plads til, fordi samfundet ikke har brug for de pågældende. Det gælder også studerende, som kun vil læse ét bestemt sted i landet, selv om den pågældende uddannelse kan fås andre steder, i et vist omfang også dem, der i forvejen har én lang videregående uddannelse, hvor vi må sige, at dér har vi næppe råd til at skabe endnu én.

Og endelig kan det muligvis også – det afhænger naturligvis helt præcist af, hvilke regler vi stiller frem med hensyn til optagelseskriterier – være mennesker, som ikke opfyldte kvalifikationskravene. Jeg tænker her specielt på, at man til en række af ingeniøruddannelserne skal opfylde visse minimumskrav i matematik og fysik, og de, der ikke opfylder disse minimumskrav, regnes også for afviste, så vi vil også fortsat forbeholde os ret til i hvert fald at afvise de pågældende.

Men i første omgang vil vi altså skabe 6.000 flere pladser. Vi vil også meget gerne medvirke til en ændring af adgangsreguleringssystemet, således at det bliver mere retfærdigt og mere gennemskueligt, og vi vil endog meget gerne fortsætte regeringens effektivisering af de videregående uddannelser, således at det bliver muligt at få flere uddannelsespladser for de samme penge og dermed få uddannet flere unge.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 9 om ret til praktikpladser for alle, vil vi også her – ligesom ved det foregående – gerne medvirke

til flere uddannelsespladser, men også her skal det være pladser med en fornuftig basis, og vi vil ikke skabe uddannelsespladser, som der ikke er lyst og mulighed for i de enkelte virksomheder. Vi vil altså ikke medvirke til tvang over for virksomhederne.

Forliget mellem regeringen og Socialdemokratiet, som den forrige ordfører også omtalte, fra den 15. september 1989, brugte 100 mio. kr. af AER-midlerne til at skabe flere pladser i den private sektor. Det skønnes, at der kan blive tale om i alt ca. 5.000 uddannelsespladser, opfordringen til den offentlige sektor skulle give yderligere 2.000 pladser, og det vil sige, at vi nu har klaret yderligere 7.000 pladser. Som det også blev nævnt af hr. Klaus Hækkerup for lidt siden, vil vi også gerne i de kommende år fortsætte denne linie, så vi får flere lærepladser til de unge i erhvervslivet.

Vi vil også gerne være med til at undersøge andre muligheder. Jeg tænker her specielt på en overvejelse af det, man for nogle år siden kaldte de industrielle grunduddannelser. Er det muligt at gennemføre nogle sådanne og dermed få løst endnu en del af de problemer, unge har med at få pladser?

Vi vil også gerne undersøge muligheden for ansættelse i en virksomhed, eventuelt – og bemærk her, at jeg siger eventuelt – til en indslusningsløn, som så kan kombineres med senere AMU-kurser, således at man på den måde har mulighed for at få erhvervskompetence, og vi vil gerne medvirke til en bedre koordinering ude i lokalområderne af det opsøgende arbejde med at skaffe flere uddannelsespladser. Sidst, men ikke mindst, finder vi det meget væsentligt, at der oprettes flere pladser på HHX og HTX.

Vi medvirker altså gerne til – specielt i disse år, hvor vi ved, vi har en meget stor pukkel af unge, som vil aftage i de kommende år – at løse problemet med at skaffe uddannelsespladser til alle unge. Det vil være til gavn både for samfundet og for den enkelte, men det er væsentligt for os, at de samlede offentlige udgifter ikke stiger. Vi ønsker ikke at medvirke til tvangsordninger over for virksomhederne, og endelig ønsker vi, at de uddannelsespladser, der skabes, skal være pladser med udsigt til beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):